

NAUJASIS NAMAS

Tą pavasarį, kai jaunoji šeimynėlė atsikraustė į naująjį namą užmiestyje, Emilijai ką tik buvo sukakę šešeri. Kai kada labai noriai eidavusi į darželį, pirmas dienas mergaitė labai džiaugėsi, kad nebereikia anksti keltis, pintis kasyčių ir bet koku oru skubėti iš namų. Dienas ji leido kartu su mamyte, o ši vis turėjo ir turėjo nesibaigiančių darbų: tai lygino ir kabino užuolaidas, tai kraustė iš dėžių ir tvarkingai dėliojo į naujas spintas drabužius ir rankšluosčius, tai šluostė ir į indaują rikiavo taures ar gamino valgi, skalbė ir tuos skalbinius džiaustė. Emilija kaip uodegėlė vis sekiojo mamytei iš paskos, bet ši per darbus net neturėjo kada su dukrele pasikalbėti: vien tik kas keletą minučių garsiai šūkteldavo ją vardu ir klausdavo, kur esanti ir ką veikianti – bijojo, kad kur nors toli nuo jos nenuklystų.

Dažnai Emilija prašydavo, kad mamytė ir jai duotų kokį nors darbelį, bet ši tik liepdavo eiti žaisti, kad ko nors nesukultų arba neužsiversų ant savęs. Tokiomis valandomis mergaitė labai ilgėjosi savo darželio draugų. Ji prisimindavo smagias dienas, kai visi kartu žaisdavo, dainuodavo, piešdavo ir net pešdavosi. Liūdnam nuoboduliui užplaukus, Emilijai atrodė, kad dabar ji nebesispyriodama kartu su grupės draugais gultųsi pietų miegučio ir neberaukėtų nosytės paskubomis mamytės ar

tėvelio nurengiama ir įstumiami pro grupės duris pas draugus ir auklėtoją. Kad tik galėtų ir vėl ten sugrįžti!

Tačiau apie darželį nebuvo nė kalbos: jis liko toli mieste. Mamytė atostogavo, o vos tik Emilijai pradėjus verkšlenti, kad bent retkarčiais nori nuvažiuoti į darželį, trumpai drūtai būdavo atsakoma, kad teks apsieiti be darželio ir dienas leisti naujuosiuose namučiuose.

Vis dėlto naujuosiuose namuose buvo ir nuostabių dalykų. Butas, kuriame anksčiau gyveno šeima, buvo ankštas, todėl visi trys ir miego davo, ir gyvendavo viename kambaryje. Be to, ten visada girdėdavosi, kaip už sienos loja didžiulis kaimynų šuo, šūkauja ir muziką leidžia vaikai arba kieme po langais, baisiausiai smardindami orą, burzgia automobiliai – sunkiai nutaikydavai praverti langą ir įsileisti į tą vienintelį kambarį gryo oro. Naujajame name buvo tylu, ramu ir labai erdvu. Kartais, norėdama paįšdykauti, Emilija galėdavo net pasislėpti nuo mamytės. O jei mergaitė dar ir neatsiliepdavo šaukiama, mama mesdavo visus darbus ir nekantriai puldavo po didžiulius kambarius savo dukrelės ieškoti. Be to, naujajame name Emilija turėjo savo kambarį. Nuostabų kambarį su dailia rožine lovele, meškučiais išmargintomis sienomis ir lentynomis, pilnomis knygelių ir žaisliukų. Vidury kambario buvo patiestas didžiulis gauruotas kilimas – ant jo susiraičiusi mažylė mėgdavo žaisti su savo lėlėmis.

Tačiau net ir nuostabiajame savo kambarėlyje vis dažniau ir dažniau Emilija liūdėdavo. Be darželio draugų ji jautėsi labai vieniša, todėl kasdien vis karščiau svajojo apie mažą sesutę. Bet vos tik užsimindavo apie tai mamytei, ši nukirsdavo kaip kirviu, tik, žinoma, švelniai ir ne-

skaudžiai, kad Emilija ir pati dar esanti visai maža, o vienu metu turėti dvi mažas mergytes ji tiesiog nepajėgtų. Tuomet Emilija puldavo prie tėvelio ir įkyriai imdavo prašyti, kad grįždama iš darbo bent jis pasistengtų sesutę nupirkti. Bet ir tėvelis Emilijai niekada nieko nežadėdavo, tik siūsdavo mergaitę su visais savo prašymais atgal pas mamytę. Toji, netekusi kantrybės, ištraukdavo iš rankinės ir pademonstruodavo savo tuščią piniginę – patį tikriausią įrodymą, kad jokioms sesutėms nelikę pinigų, nes labai brangiai kainavę pastatydinti naujajį namą, o dabar reikią daugybės baldų, užuolaidų ir šviestuvų. Ir žaislų! To mamytė nepamiršdavo pridurti, kad Emilija neliktų šeimos išlaidų užribyje. Juk jos puikiamam mergaitiškam kambariui jau nei baldų, nei užuolaidų netrūko. Net ir labiausiai norėdama mergytė nebūtų sugalvojusi, ko dar galėtų užsimanyti; tiktai naujų žaisliukų niekada nebūdavo gana.

